

Ба 216541

VII.2

VII

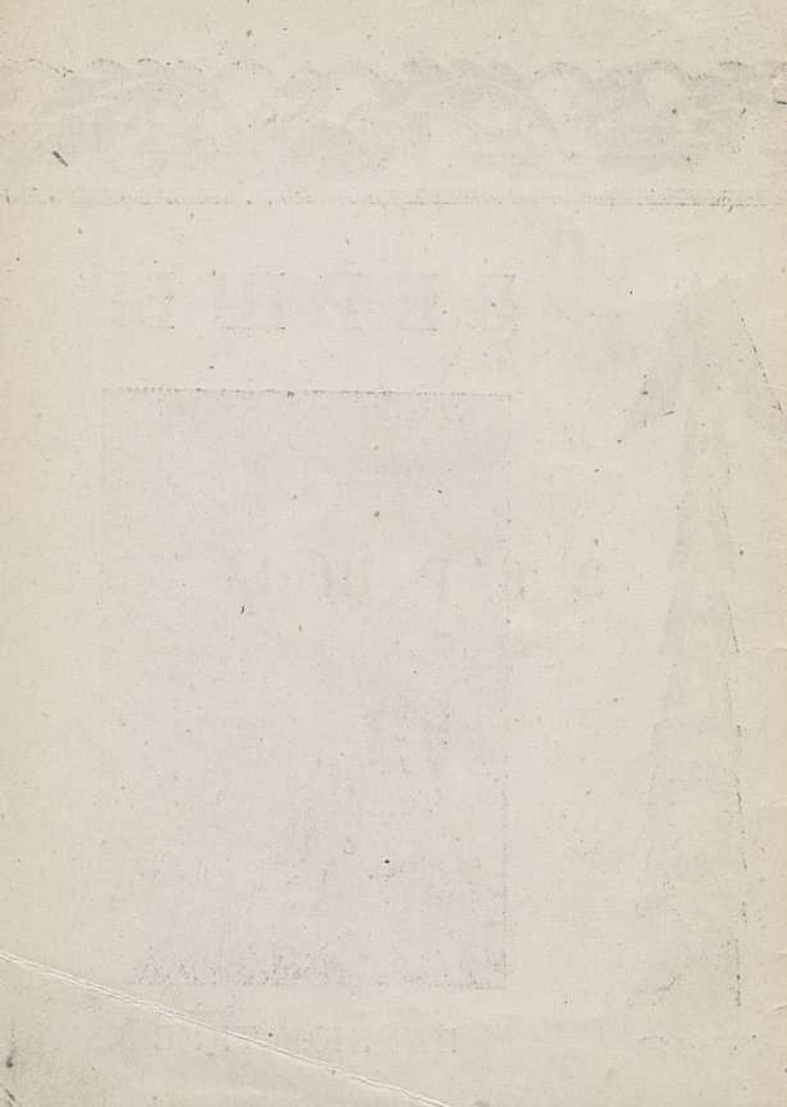
ВЕРШЫ

26984

№ 12

ПАЎЛЮК ТРУС

Ба 216541

№ 12 КНИЖНИЦА „МАЛАДНЯК“ № 12

ПАЎЛЮК ТРУС

В Е Р Ш Ы

VII

26984

Выданьне ЦБ „Маладняка“
М Е Н С К—1925

Дзяржаўная
бібліятэка БССР
Імя У. І. Леніна

5216541

Бібл. р. 100

1924 г.

~~20000~~

I

КАСТРЫЧНІК

Г. Д. 1 2. 2010

Навукова-даследавальны
Цэнтр імя В. І. Леніна
Беларуская Рэспубліка

КАСТРЬНИК

18 1 2000

* * *

То ня гул завірухі мяцежнай
І ня рокаты ўпартага мора,—
Гэта Нёман разьліўся бязьмежна
На грудзёх Беларусі прасторнай.

Чую песьні стыхіі-разводзьдзя,
Ня стрымаць твае вольнае плыні!
Упусьціла старое паводзьдзе,—
Калі вір маладога нахлынуў.

І шумяць аграмадзіны-крыгі,
Разганяюцца ў даль бязупынна!..
Анямелі мінулага ўзрыгі
Ў хвалях жыцьця магутна-няспынных.

О, бурліва-кіпучыя хвалі!..
Вам ня страшны пажар навалыніцы;
У прыгожа люстраныя далі
Разам з вамі і мне ня спыніцца.

Адпіхнуўшы ад берагу човен
І махаючы прысам кляновым,
Я плыву—і надзеяю повен,
Што спаткаю сусьвет вольна-новы!

ПАСЬЛЯ БУРЫ

Сьціхлі грымоты сярдзітыя,
Сэрца ня страшыць іх водгульле.
Дожджыкам буйным абмыты я
Сьмела вяслую ў прывольле.

Сонца з лазоравай высі
Поіць крамяныя гоні.
Вабіць: ідзі падзівіся!—
Што за раздольле сягонья.

Бор старажытны, зруйнованы,
Вырваны імпатам буры,
Песьні складаюцца новыя
Тут па-над лесам панурым.

Тут, дзе раней бушавалі,
Посьвісты буры віхрыстай,
Сёньня бунтарскія хвалі
Поўняць мяне агнявіста.

Поўныя грудзі запалу,
Зірк абнімае бязьмежжа.
Мы спаракнелае палім,
І быльняговыя межы.

ЮНЫ ЗМАГАНЕЦ

I

Між балот над шырокай далінай—
Недалёка ад роднае вёскі,
Падымалася зноў страляніна,
Панаваў над палеткамі лёскат.

А ў далі
за разлогім абшарам,
За гарою высока-пакатай
Ружавелі асеньнія хмары,
Уздыхалі павольна гарматы...

Ї каціліся водгукі глуха
Па грудзёх срэбраводнага Нёмну;
Пела песьні свае завіруха,
Адбівалася ў сэрцы агнём.

Беларусь убінтоўвала раны,
Беларусь спавівалі пажары.
Апускаліся рукі на пана,
Ня стрымоўвала помсты душа!

Гэта йшло за свабоду змаганьне,
Папялела мінулае з дымам,—
Каб на вогнішчы буры-паўстанья
Красаваўся узрост малады.

II

Чорнамазая ночка-цыганка
Над далінаю жмурыла бровы,
Як прашчаўся з матуляю Янка,
Адыходзячы ў лес у „Дуброву“..

Яго брат, комсамалец адважны —
Атаманам паўстанцаў у лесе,
Бо юнак пад нагайкаю ўражжай
Не хацеў галавы свае звесіць.

І туды, дзе дыміліся сёлы,
Янка сьмела глядзеў па-за станцыю.
Яна там маладая,
вясёлая

Грамада разудалых паўстанцаў!..

Їх імкеньне —

бязьмежжа-прывольле,

Нястрыманы палёт сакаліны.

Яны поўны

змаганьня за волю,

Яны сэрцам

за вольнасьць краіны!

Ночка, ночка —

асеньня смага!

Атуляла разлогі, паляны,

Як напоўніўшы грудзі адвагай

Разьвітаўся з матуляю Янка.

III

Ой, ня плакалі ў полі бярозы,
Ня цвіла над ракою каліна,—
То раяла гарачыя сьлёзы
Маладая ўдава Кацярына.

Яна поглядам мерала поле,
Дзе віхура бур'ян уздымала,
і бялявай рукою паволі
Брыльлянцістыя каплі ўцірала,

А ў грудзёх акіянскім прыбоем
Напявала душа вызваленьне.
Яны там,—
арляняты абое,
Ставяць сьвет пажылы на калені.

І зязюля-ўдава Кацярына
Углядалася ў тую дарогу,
Куды сёньня малодшага сына
Выпраўляла сьпяваць перамогу.

Перамогу над панскім прыгонам,
Над разлогам палёў паднявольных.
Ой, акропяцца кроўю загоны!—
Каб расьлі і цвілі краскі волі.

IV

Белы месяц расхлістаны, п'яны
Плыў,
каціўся над лесам панурым,
Як ішоў ў партызаншчыну Янка—
Шчуплаліцы юнак белакуры.

Яго сэрца палала пажарам,
Маладое, ня ведала страху.
Толькі мералі вочы абшары,
Каласіла адвагай душа.

Ён мінаў быльняговыя межы,
Пераходзіў змаганьня граніцы.
Грудзі прагнулі ў шыры,
бязмежжа:
На спатканьне жыцьцю-зараніцы.

Вось і лес.
Старажытнія дрэвы
Гаманілі ціхутка ў прасторы.
Яго клікалі волі напевы,
На твары маладчавіў задор.

А за гаем нямелі гарматы,
Засыналі, ды шэрыя вёскі;
Толькі бор гаманіў, як заклёты,
Завірухі глытаў адгалоскі.

V

Поўнач...

Пеўні ў далі прасьпявалі,
Смуглы месяц хаваўся за горы.
Душа Янкі імкнулася далей,
У гушчар задумённага бору.

Ён адважна віхрыў на палянку—
Павясьціць разудалых паўстанцаў,
Што ў аколiцы з раньняга-ранку
Ім гатовілі кару пазнанцы.

Зашумелі панура асіны,
Пакаціліся зыкі глухія.
Толькі чуе...
за цёмнай лагчынай
Па гальлі захадзілі шагi.

Супыніўся...
Касіліся вочы,
А кіпучае сэрца ня мела,
Як у пушчы задумнае ночы
Матанулася цень у імгле.

Хутка постаць мігнула маланкай,
Разажмурыла твар белаваты.
Распазнаў,—
не спалохаўся Янка,
Гэта быў атаман,—
яго брат.

Мілы...

родны...

Міхась чорнабровы!..

Мы спаткаліся сёння з табою,
Каб узаўтра пакінуць „Дуброву“
І пайсьці на змаганьне абоім.

І пад росла-разложыстым клёнам,
Дзе шумелі галіны густыя,
Абняліся арлы-віхрагоны,
Абняліся паўстанцы-браты...

.

VI

То ня бура шумела на моры,
Ня буяніў уздым акіяну,—
Запявалі паўстанцы з задорам,
Пакідаючы вольнай паляну.

Гэй вы, хлопцы,—
Арлы маладыя!
Уздымайце магутныя крыльлі.
Хай пакутаю сэрца ня ные,—
Калі межаў няма нашай сіле!..

Мы зруйнуем мінулае з дымам
І разложым агні на кургане.
Закалосіць свабыдным уздымам
Маладога жыцця акіян.

VII

...І адвагай душа залілася,
У тумане акопы-канавы.
А пад сьветла-лазеравай высьсю
Сьвет стары паняволі канаў.

І запелі паўстанцы з-за яру:
Мы да вас, маладыя ваякі!..
Будзем разам змагацца,
бунтарыць—
Каб узняць вызвалення маяк.

Скалыхнуліся стройна колёны,
Наступаючы ў бой на пазнанцаў...
Сёньня Янка падносіў патроны,
Вольны сьцяг уздымаў партызан.

Пашчылнелі атрады чырвоных
Непамернаю, новаю сілай.
Як ізноў завіруха загоны
Ўжо апошнім агнём запаліла...

VIII

Гарматаў гул.
На ранах гоні...
Пажар!..
Мы на шляху.
І пад агонь
Імкнецца бурная душа!..

Палалі вёскі.
Чырвоных песьні:
„Эй, упярод!..
Свабоды ўсплёскі,
Мы напрадвесні,—
Трашчаў адважна кулямёт.

І з-за разгонаў
З левай,
з правай
Ішлі яны—
Байцоў колёны...
— Даеш Варшаву!..
Былі іх водгукі чутны.

Зьнікаў туман—
Шырэй дарогу!
Перамогу
Зайграў чырвоны барабан...

.

IX

Разьвіднелася..
Змоўклі грымоты,
Акрапіліся раніцай гмахі,
Як магутна-чырвоныя роты
Уздымалі над вёскаю сьцяг.

А пад сьцягам жыцьця-вызваленьня,
Пад страхою сялянскае хаты,
Сустракала ўдава з адраджэньнем
Лёгкакрылых сыноў-арлянт.

І маліла сэрца пажарам,
Абнімаючы Янку малога.
Пагасалі асеньнія чары,
Расьцьвітаў Беларусі разлог.

Сёньня ён, ды нястрымана-вольны
Піонэр і паўстанец у вёсцы,
Дзе нядаўна ў часы паднявольля
Гадаваўся ў пакутах і рос.

Яго брат, што старое разбурыў—
Комсамол з пролетарскаю верай!..
Яму матка—ўзгадована бурай
Комсамолія Б. С. С. Р.

АСТРОЖНІК

За высокай панурай сьцяною,
Дзе зьвінелі няволі замкі,
Там юнак з паднявольнай душою
Уміраў комсамалец Якім.

Уміраў...
Не згасаючы погляд
Мераў буйна-квяцістую шыр.
Ой, ты, поле, шырокае поле!..
Для цябе я сягоньня чужы.

Дома бацьку пакінуў старога,
Ня стрымоўвала сэрца нуды.
Помню там—на крыжастых дарогах
Бацька з сынам прашчаўся тады.

Чула сэрца старога дзядулі,
Чулі ўпалыя грудзі яго,
Што ўжо больш у вясковым завульлі
Не спаткае Якіма свайго.

І каціліся сьлёзы на сьвітку,
Засынаў цёмна-сіні прастор.
Яго гора мужычага сьведкай
Быў таемны, кудравы сыр-бор.

ТАМ ВЯСНА...

Там вясна...
А тут краты астрогу...
Ой, ты, сэрца, тугою ня ный!..
Вочы мералі гоні-разлогі
Усьміхаліся волі яны.

Там лясок... Сенажаці... Даліны...
Цёмны гай... Адзінокі Карней...
Ой, палі чужа-дальняй краіны,
Прысудзеце свабоду вы мне!..

Прысудзеце арлу маладому, —
Бо мне хочацца вольна кружыць.
Але не...

Але не...
— Невядома!..
Нешта вецер гудзе на мяжы.

Заўтра рана за горадам, мусіць,
Мяне куля сястрыцаю стрэне.
— Ня сумуйце-ж, лясы Беларусі,
Што мяне ашлюбое расстрэл!..

Над магілай асеньнія сьцюжы
Прапяюць мае словы тады:
„За вялікую справу лапцюжных
Тут пахован Якім малады!..“

ПРЫВЯЛІ...

Прывялі...
Было ціха, спакойна.
Па-над водамі горад драмаў,—
Як Якім малады, смугла-стройны
На ўзбярэжжы магілы стаяў.

Ой, ня ведае голуб-татуля,
Ой, ня ведае брат мой Карней,
Што сягоньня пад ўражаю куляй
іх Якім у магіле засьне.

Дык няхай!..
Беларусі паўстанца
Раз апошні цалуе зара.
Мая справа стыхіяй паўстане...
І пачулася страшнае »р-р-р-раз!..

Змоўк Якім,
Але сэрца ня млее—
Іскры родзяць паўстаньне ў вачох.
А душа—яна й тут паланее,
Паланее агнём...
Тра-та-тах!..

Паваліўся...

Няма...

І ня будзе...

Акрапіліся бровы расой.
Толькі кроў праз кіпучыя грудзі
Ружавіла магільны пясок.

ба 216541

ЁН ПАМЁР...

Ён памёр...
Расстралялі Якіма.
Цёмны лес зашумеў галасьней,
Але справа магутнага КІМ'у
Не памрэ, будзе вечна квітнець!..

Ой, ня раз Беларусі абшары
Чырванелі крывавай расой.
Буду помніць яго—комунара,
Буду помніць паўстанца лясоў!

І вянок з кіпарысаў Варшавы,
Прынясу на магілу байца.
Ой, пракоцяцца новаю славай
Яго справы, што я заляйцаў.

Заляйцаў у душы комсамольскай,
У сэрцы палкім, бы ў горане жар.
Будуць помніць Якіма аколiцы—
Беларусі кудравы імшар!..

Ён памёр...
Расстралялі Якіма...
Цёмны лес зашумеў галасьней...
Але справа магутнага КІМ'у
Не памрэ!..
Будзе
вечна
квітнець!..

II

ПЕРШАЕ КАХАНЬЕ

IS RAND?

Is Rand
Rational
Doubtless the greatest of all
And the most of all
The most of all

Is Rand
Rational
Doubtless the greatest of all
And the most of all
The most of all

IS RAND
RATIONAL
DOUBTLESS THE GREATEST OF ALL
AND THE MOST OF ALL
THE MOST OF ALL

IS RAND
RATIONAL
DOUBTLESS THE GREATEST OF ALL
AND THE MOST OF ALL
THE MOST OF ALL

IS RAND
RATIONAL
DOUBTLESS THE GREATEST OF ALL
AND THE MOST OF ALL
THE MOST OF ALL

IS RAND
RATIONAL
DOUBTLESS THE GREATEST OF ALL
AND THE MOST OF ALL
THE MOST OF ALL

Присвячаєцца комсамольцы Ніне

Я СПАТКАЎСЯ З ТАБОЙ...

У купальскую ноч, у зялёным бары—
У бары пад кудравымі соснамі,
Я спаткаўся з табой... Месяц долу дарыў
Пацалункі-дары
буйна-росныя.

Я спаткаўся з табой руту-мяту дарыць,
Руту-мяту дарыць зарунелую.
Сосны сьлёзы-расу асыпалі ў бары
Ой, на грудзі твае
сочна-белыя.

Сосны сьлёзы-расу асыпалі з галін
І крапілі твае вочы ясныя.
А ў далі небасхіл над прасьцягам далін
Усьміхаўся ўспамінамі
шчаснымі.

А ў далі небасхіл ў пазалоце тануў,
Сыпаў чары на дол, чары мятныя.
Я схіліўся к табе, ой, на грудзі вясны,
Ой, на грудзі вясны
не памятыя.

Я схіліўся бліжэй да гарачых грудзей,
Да грудзей з залатымі каралямі,
А ў далі небасхіл задумённа глядзеў,
Сыпаў іскры на дол
чырвань-хвалямі.

У КУПАЛЬСКУЮ НОЧ...

У купальскую ноч,
Над прасторами вод
Цалаваліся явар з калінаю.
Як драмалі палі,
Засынаў небазвод,—
Я спаткаўся з чароўнай дзяўчынаю.

Як драмалі палі,
А ў палёх ды туман,
Ой, туман-малачай серабрысты,
Жыта-рунь паліваў
І кудзеліў твой стан,—
Мы ступалі далінай імглістаю.

А ў даліне, ў цішы
Зельле-кветкі цьвілі—
Ты вяночкі віла прамяністыя,
Залаціўся агнём
Золак раньні ў далі—
Як мінулі даліну імглістую.

І пашлі,
і пашлі
Мы на вольны прасьцяг—
У прасторы палёў сінявокія.
Толькі сьпевы жніва,
Перазвоны жыцьця
Усплывалі
далёка,
далёка.

Не развесісты гай
Гаманіў пад гарой,
Не зязюля ў гаі кукавала,—
У купальскую ноч,
Пры спатканьні з табой,
Ты аб шчасьці з запалам сьпявала.

ОЙ, У ПОЛІ ЗА ГАРОЮ!..

Ой, у полі за гарою
Вечар плаваў у дажынках.
А ў тым полі мы з табою
Разьвіталіся, дзяўчынка.

Гаманілі ціха лозы,
Песьні плавалі ў тумане.
О, я быў душой цьвярозы
Ў гэты вечар разьвітання!..

Сочна-буйныя загоны
Мора чырвані купала,
А ў прасторы, у разгонным
Грукацеў стальны запал.

Ды пявучая жалейка
Недзе грала за тунэллю.
Ты пашла на сход ячэйкі,
Тры званкі як празьвінелі.

А мяне цягнік-машына
Паімчала ў бурны горад.
Разьвіталіся, дзяўчынка,
Мы з табою ў вечар горды.

З ПОЭМЫ „СІРАТА АЛЕСЯ“

... І сонца выплыла з атмелі,
Купае прозалаць у жыцце,
Цалуе сіль...
А у пасьцелі
Алеся смуглая ляжыць.

На вуснах сьмех,
Іскрынкі—вочкі,
А на вуме?
А на вуме—
Алесь-рабочы.

І ў сэрцы кволае дзяўчыны
Ня арфы звонкая струна
Заводзіць песьню успамінаў—
То сон разгадвае яна.

Чаму!
Чаму ды на Купальле,
Як вечар чаркай піў расу,
Ты кветку дзіўную—купальле
Мне завіваў тады ў касу?

Алесь!
Чаму сваёю ласкай
Ты так мяне зачараваў,
Чаму шукаю шчасьця краску
І вяну,
вяну, як трава?

А помніш ты, як сьветларусы
Туман лажыўся на кусты,
І мы па мяккаму абрусу
Хадзілі ў вечар?
Помніш ты,

Як спала цёмная дуброва
І не шапталіся лісты,
А я табе,
Мой чорнабровы,
Сьпявала песьню?—
Помніш ты!..

У вішнёвым садзе
Ой, п'яна
Кукавала зязюля
Ад рана.

На вішнёвай галінцы
Ў садочку,
Прылажыўшы галоўку
К лісточку.

А я маладая
Гуляла,
Ды ў шэрай зязюлі
Пытала:

— Закукуй, зязюлька,
Закукуй!
Ці мінецца гора
На вяку.

Мне гадала цыганка
На руку,
А ты, мая зязюлька,
Закукуй!

— Ня кувай у полі
На мяжы...
А ў вішнёвым садзе
Раскажы!

Раскажы, зязюлька,
Раскажы,
Ці я яшчэ доўга
Буду жыць?..

Кукавала зязюля —
Кукавала.
А я пад калінай
Драмала.

А я пад калінай
Заснула,
Як прыехаў дзяціючок
Ня чула.

Пакаціў пярсыёнак

Па мяжы,—

„Устань,

устань,

Дзяўчынка,

Не ляжы!

Падымі пярсыёнак

На мяжы,

Ды панясі мамачцы

Пакажы.

Вось табе, мамачка,

Князь малады,

Дараваў пярсыёнак

Залаты“.

... Як месяц плаваў па-над борам,
І залаціў нямую шыр,
А я сьпявала песьню гора,
Я разрывала боль душы.

Ты слухаў песьню,

Ясны сокал,

І слухаў песьню цёмны гай.

Яна кацілася далёка

Дзе шчасьце,

радасьць,

і..

туга!..

* * *

Эх,
Песьня, песьня!..
Я...
Ніколі
Цябе забыцца не магу!
Ты смутна-ціхім тонам болю,
Ў палёх бяскрайніх твой разгул!
Ў палёх шырокіх—
твае тоны.
Быльнэг,
Дзе ўецца на гары,
Дзе цінай тканья загоны
Купае сонца на жвіры.
Губляе пацеркі у ціне
І коціць,
коціць
іх
на дно...
Пакуль сплыве бялявы іней
І ўзыйдзе сьвежае руно.
Яно
Узыйдзе, закрасуе
Крыніцай ціна заплыве!
А я вазьму,
вазьму
Касу я,—
Скашу быльнэг пад сонцавей.

І зацьвітуць у полі сьцежкі,
Заўюцца кветкамі вясны.
Я выйду ў поле на паўмежак,
Каб разгадаць палі ды сны.

А ў тых палёх шаўкова-сініх
Калосьсяў жменю падыму,
Спаткаю смуглую дзяўчыну
Спаткаю,
шчыра абніму!

Замест батыставых карунак,
Ў расе скупаю каласы.
Табе вянок у падарунак
Саўю на кужаль-валасы.

Пад ветра ціхія павевы,
Пад сон разьвесістага бору,
Ой, буду слухаць твае сьпевы
І сэрца звонкага акорды.

Бо ў песьні так часьцей бывае,
І сьлёзы коцяцца – брусніцы,
І цісьне жаль...
Яна сьпявае...
Суніме песьня сьлёз крыніцу!

Жыцьцё у песьні...
Ад калыскі,
Пакуль гараць ў вачох агні,
Пяеш аб родным,
сэрцу блізім,
А сэрца-звон
звініць,
звініць...

.....

* * *

Плакалі ветры ў дуброве параненай,
Плакалі ў лузе шаўковым.
Помніш, ты першае наша спатканьне?
Плакалі ветры ў дуброве.

Вольна кацілася песьня вясная.
Ёй у грудзёх было цесна!..
Сьмела, свабодна да сьветлага, новага
Вольна кацілася песьня.

Плавалі ветры ў дуброве галосячы,
Плакаў і бор смуглабровы.
Помніш, ты наша спатканьне ў восень?
Плавалі ветры ў дуброве...

III

ХАРАКТЕРИСТИКА ПРИРОДЫ

III

ХАРАКТЕРИСТИКА

У ЖНІВО

Ой, ды шоўкавым батыстам поле
Разгарнулася ў шыр акіяну.
Сённяя ветры ў гаі не сваволяць,—
Не галосяць ў бары спазаранья.

Падымаюцца поўныя жмені,
Над прасторамі сьпелага жыта.
Гасьне ночы-глушы задуменьне—
Новы дзень залунаў на мяжы там.

Зазьвінелі крывыя сярпчкі,
Бачу—
радасьць у жней у вачох.
Борзда сьцелюцца ў мітусь снапчкі.
Праца спорыцца,
гнецца плячо.

Расступіліся хмурныя цені,
Дзе кіпіць маладое жніво.
Я к прастору прылёг на калені,—
Упаіцца яго хараством.

Эх,
бязьмежнае волі раздольле!
Так і шырыцца з песьняю шаг.
Не аслабяцца рукі на полі,
Калі поўна надзеі душа!..

НА СЕНАЖАЦІ

Там, за лугам зарою сатканым
Яшчэ дрэмле лясок баравы,
А сталёвыя косы ад рана
Ужо будзяць з расой паплавы.

Ой, ня дуб пахіліўся да долу,
Не развесіў гальлё над гарой.—
Гэта з выглядам смугла-вясёлым
Хіляць постаць касцы над травой.

Размахнуліся рукі змаганьнем,
Не замуляюць косы пляча!..
Будзем позна касіць—да зьмярканья,—
Вольнай працы настаў ужо час.

Вочы-зоры купаюцца ў вары,
Але ў даль ня спыняецца шаг,—
Калі поўныя грудзі пажару,
Калі поўна ахвоты душа!..

І кладуцца пракосы мурогу,
Запаўняюцца шчасьцем сьляды.
Нам ніхто не заслоніць дарогу—
Вольнай раці касцоў маладых!..

* * *

Ня шумяць ў сенажацях ракіты,
Ня кудзеліцца шоўкам туман,—
То красуецца жарам абліты
Над пракосамі дзеўчыны стан.

Растрасаюць мурога маладзіцы,
Дні мінулага помняць яны;
Як у „Жморах“ сушылі травіцу,
А над імі стаялі паны.

Сёньня з вамі на красках-пракосах,
Абніму, расцалую вясну!..
Расчашу над грабелькамі косы
І часінку ля коп аддыхну!..

* * *

Ой, ня гнецца над рэчкай каліна,
Не сьпявае ў гаі салавей,—
То пье маладая дзяўчына:
Аддыхнулі і ў даль весялей!..

Завіномся, красуні-дзяўчаткі,
Калі сэрца агнём паланее,
Зложым сена і пойдзем да хаткі,
Як калісьці хадзілі пазьней.

Пакацілася сонца за горы,
Вечар ціхі на землю прылѣг.
Патанулі у сьпевах прасторы,
Адгукнуліся песьні ў палѣх.

Добра помню я гэтыя сьпевы,
Буду помніць цябе, сенажаць,
Як пракосамі з правай і з левай
Сьмела йдзе нястрыманая раць!.

ОЙ, ЛЮБЛЮ...

У блакітай высі, цёмна-сінім моры
Дагаралі зоры—
Зоры залатыя.

А ў ружовых далях, ой, з-за бору,
бору ..

Калыхала песня паплавы-прасторы.

Калыхала песня небасхіл імглісты,
Калыхала сьвістам

Пад гарою гай.

Ой, люблю сьпяваць я, на мяжы гарыстай

Дзе ў зары празрыстай

Топіцца імгла.

Калыхала песня, вольнае бязмежжа,

А ў грудзёх сярмяжных,

Ой, вішнёвіць жар!

Эх,

Люблю я ў полі, на жытнёвых межах

Упівацца сьвежым,

Вінным сокам яру.

І тады на крыльях вольна-сакаліных

Поглядам арліным

Мераю прасьцяг.

Дый люблю-ж я ў полі на прыпол даліны

Сыпаць цвет малінны—

Новага жыцця!..—

О, цябе я ўспомню, маладая вёска!..
Дзе ў вясновых ўсплёсках
Смутаку утапіў,
Дзе з касою вострай, раціцаю роснай
На мурог пракосах
Хмель я шклянкай піў.

У блакітнай высі, цёмна-сінім моры
Пагасалі зоры,
Зоры ды міганьні.
А ў ружовых далях, ой з-за лесу-
бору..
Растапіла сонца мклівасьць сочна-раньнем,

ВЕЕ ВЕЦЕР...

Вее вецер,
ды з-за гаю—
Вецер на даліну.
Над ракою нагінае
Тонкую каліну.

Ой, гайдае над ракою
Ці ня кветку-рожу?..—
У зацішку з асакою
Ветравей варожыць.

Вецер, вецер—
буйны вецер!..
Сьпеў ад сэрца льецца.
Маіх песень гольле-вещьце
У вянок заўецца!..

Вецер вее,
ды з-за гаю—
Вецер на даліну.
Над ракою,
з асакою
Пахіліў каліну...

АСЕНЬНЯЕ

Вёска, вёска—
Верасьнёвая прозалаць-кроў!
Ну, аб чым ты сумуеш сягонья?!
Майго сэрца журбою ня крой,
Яно—звон,
Павясноваму звоніць.

Ну, аб чым ты сумуеш?
Скажы!..
Ці шкадуеш, што вольныя ветры
Ўзрываюць былнэг на мяжы
І нясуць яго ў цёмныя нетры?

Ці сумуеш, што ветры ў гаі,
Хіляць вербы да самага долу?..
Ой, ды смутку твайго не згаіць
У лісьцьве-жоўтацьвецені кволым.

Вёска, вёска—
Верасьнёвая прозалаць-кроў!
Ну, чаго ты замоўкла сягонья?
Майго сэрца тугою ня крой!
Яно—звон,
Павясноваму звоніць.

200201

~~336748~~

Зьмест.

Кастрычнік.

	<i>Стар.</i>
1. * * *	5
2. Пасьля буры	6
3. Юны змаганец	7
4. Астрожнік	17

Першае каханьне.

1. Я спаткаўся з табой	23
2. У купальскую ноч	25
3. Ой, у полі за гарою	27
4. З поэмы „Сірата Алеся“	28
5. * * *	35

Хараство прыроды.

1. У жніво	30
2. На сенажаці	40
3. Ой, люблю	43
4. Вее вецер	45
5. Васеньня	46

549011

Б.
11

Бел. аддзед.
1994 г.

Звесты Кляшчынскі

1	1
2	2
3	3
4	4
5	5
6	6
7	7
8	8
9	9
10	10
11	11
12	12
13	13
14	14
15	15
16	16
17	17
18	18
19	19
20	20
21	21
22	22
23	23
24	24
25	25
26	26
27	27
28	28
29	29
30	30
31	31
32	32
33	33
34	34
35	35
36	36
37	37
38	38
39	39
40	40
41	41
42	42
43	43
44	44
45	45
46	46
47	47
48	48
49	49
50	50
51	51
52	52
53	53
54	54
55	55
56	56
57	57
58	58
59	59
60	60
61	61
62	62
63	63
64	64
65	65
66	66
67	67
68	68
69	69
70	70
71	71
72	72
73	73
74	74
75	75
76	76
77	77
78	78
79	79
80	80
81	81
82	82
83	83
84	84
85	85
86	86
87	87
88	88
89	89
90	90
91	91
92	92
93	93
94	94
95	95
96	96
97	97
98	98
99	99
100	100

Тэарэтычная
бібліятэка БССР
Імя У. І. Леніна

КНІЖНІЦА „МАЛАДНЯК“.

ЦБ Усебеларускага аб'яднання поэтаў і пісьменьнікаў „Маладняк“ выдае літаратурна-мастацкія зборнікі (вершы, апавяданьні, крытыка) разьмерам ад аднаго да двух друкаваных аркушаў.

Зборнікі прадаюцца ўва ўсіх лепшых кнігарнях і кіосках Беларусі, а таксама на галоўных станцыях чыгунак, якія праходзяць праз БССР.

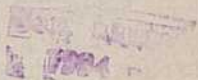
3 друку вышлі:

1. Міхась Чарот—выбраныя вершы.
 2. Ул. Дубоўка—Там, дзе кіпарысы (*поэма*).
 3. Кузьма Чорны—апавяданьні.
 4. Адам Бабарэка—апавяданьні.
 5. Язэп Пушча—Раніца рыкае (*вершы*).
 6. Крапіва—Асьцё (*сатыры*).
 7. Маладняк — Янку Купалу (юбілейны зборнік).
 8. Сымон Хурсік—Першы паўстанак (*апавяданьні*).
 9. М. Зарэцкі—Пела вясна (*апавяданьні*).
 10. А. Якімовіч—вершы.
 11. Кузьма Чорны—Срэбра жыцьця.
- 3 паловы кастрычніка аддаецца ў друк II сэрыя кніжніцы „Маладняк“.
-

800000004098 10

571

10к

~~Цена 15 кап.~~

